

   POSLEDNÍ

 ŠKOLNÍ

 VEČEŘE

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Poslední školní večere

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Stevens

Poslední školní večere – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Mému protějšku Dee,
nejsi v žádné z mých knih,
přisahám.

je přesný popis případu vraždy
z víkendové slavnosti, kterou vyšetřoval
detektivní klub Wellsová a Wongová.

Sepsala Hazel Wongová
(místopředsedkyně a tajemnice), skoro 15 let.

První zápis v sobotu 4. července 1936.

DEEPDEANSKÁ ŠKOLA PRO DÍVKY

TUDY
VRBOVÁ ČAJOVNA

PROMENÁDA

VENKOVNÍ
HRDIŠTĚ

SPORTOVNÍ
ŠATNY

KOLEJ

OAKESHOTTSKÝ
KOPEC

DEEPDEAN

DEEPDEANSKÝ
PARK

HOTEL
MAJESTÁT

STROM

CO VIDĚLA
RYBKA

VRŠEK KOPCE

PANÍ RIVERSOVÁ

STŮL ČÍSLO
ČTYŘI

PAN
THOMPSON-DATES

PAN
EL MAGHRABI

PANÍ
TURNBULLOVÁ
(PRAZDNÉ MÍSTO)

PANÍ
DOWOVÁ

PAN
DOW

PAN
STONE

PANÍ
THOMPSON-
DATESOVÁ

PANÍ
EL MAGHRABI

PAN TURNBULL

SEZNAM POSTAV

DEEPDEANSKÁ ŠKOLA

ZAMĚSTNANCI

Slečna Barnardová, „Barny“ – *ředitelka školy*

Slečna Lappetová – *učitelka dějepisu a latiny*

Pan MacLean – *kazatel*

Mademoiselle Renauldová, „Madmazel“ – *učitelka francouzštiny*

Slečna Runciblová – *učitelka přírodovědy*

Slečna Morrisová – *učitelka hudební a výtvarné výchovy*

Slečna Dodgsonová – *učitelka angličtiny*

Slečna Talentová – *učitelka tělocviku*

Paní Minnová, „Minny“ – *zdravotní sestra*

Vychovatelka – *vychovatelka*

DĚVČATA

Daisy Wellsová – *čtvrťáčka, předsedkyně detektivního klubu Wellsová a Wongová*

Hazel Wongová – *čtvrťáčka, místopředsedkyně a tajemnice detektivního klubu Wellsová a Wongová*

Lavinie Tempelová – *čtvrťáčka a členka detektivního klubu*

Rebeka „Rybka“ Martineauová – *čtvrťáčka a členka
detektivního klubu*

Kitty Freebodyová – *čtvrťáčka a členka detektivního klubu*

VELKÉ HOLKY

Pippa Daventryová

Alice Murgatroydová

Astrid Frithová

Emmeline Mossová

Jennifer Stoneová

ČTVRŤÁČKY

Klementina Delacroixová

Sophie Croke-Finchleyová

Rose Pritchettová

Jose Pritchettová

Amina El Maghrabi

TŘEŤÁČKY

Lallie Thompson-Batesová

Binny Freebodyová

Ella Turnbullová

Martha Greyová

Alma Collingwoodová

Marušky

DRUHAČKA

Betsy Northová

PRVAČKA

Emily Dowová

HOSTÉ

Paní Jean Riversová – *předsedkyně školské rady*

Pan Omar El Maghrabi – *otec Aminy El Maghrabi*

Paní Nour El Maghrabi – *matka Aminy El Maghrabi*

Pan Hugh Murgatroyd – *otec Alice Murgatroydové*

Pan Godfrey Dow – *otec Emily Dowové*

Paní Suki Dowová – *matka Emily Dowové*

Pan Hilary North – *otec Betsy Northové*

Pan Thomas Stone – *otec Jennifer Stoneové*

Pan James Thompson-Bates – *otec Lallie Thompson-Batesové*

Paní Cordelie „Cordy“ Thompson-Batesová – *matka
Lallie Thompson-Batesové*

Pan Reginald Turnbull – *otec Elly Turnbullové*

Paní Artemis Turnbullová – *matka Elly Turnbullové*

Iste srdečně zvání na

víkendovou oslavu výročí
padesáti let existence Deepdeanské školy pro dívky,
její význačné minulosti, přítomnosti a budoucnosti.

Pátek 3. – pondělí 6. července 1936

Pátek 19:00 Koncert | Sobota 14:00 Ukázkové zápasy |
Sobota 19:00 Slavnostní večeře | Neděle 10:00 Bohoslužba | Neděle 14:00
Zahradní slavnost | Neděle 19:00 Upomínkové představení |
Pondělí 9:00 Modlitba na rozloučenou
Jen pro zvané

RSVP:
Kancelář ředitelky Deepdeanu
Na Oakeshottském kopci
Deepdeanu

Doporučené ubytování:
Hotel Majestát
Na Promenádě

Automobily lze zaparkovat v Oakeshottské ulici.

Žákyním bude dovoleno opustit školní pozemky s rodiči či opatrovníky v sobotu
od 10:00 do 14:00 hod. Vezměte, prosím, na vědomí, že slavnost není návštěvním
víkendem ani svátkem – žákyně nesmějí opustit mimo stanovené hodiny školní
pozemky ani strávit noc mimo kolej. Děkujeme, že dodržíte školní řád.

ČÁST PRVNÍ

CO VIDĚLA

RYBKÁ

1

Do tohoto nového zápisníku píšu, protože do Deepdeanu opět zavítala smrt.

Nejsem si moc jistá, proč mě to tak překvapuje – ale překvapuje. Snad proto, že blesk (blesk je v tomhle případě mrtvé tělo) by na stejném místě neměl udeřit dvakrát, natož několikrát. Snad proto, že se ta vražda odehrála v době, kdy jsme všechny musely sekat latinu, v naškrobených a nažehlených šatech, tak hodné, zdvořilé a poslušné, jak jen školačky můžou být.

Ačkoli jsem se ve světě tam venku začínala cítit dospěle a odvázně, udivilo mě, jak snadné bylo zapadnout zpět do zajetých kolejí školního života, sotva jsme se vrátily do Deepdeanu. Během posledních dvou dnů jsem se téměř musela přemáhat, abych byla detektivem, a ne jen obyčejnou školačkou, a vím, že Daisy s tím taky bojovala – přestože ví daleko líp než já, že tenhle víkend

musíme vyšetřovat. Tenhle případ je hrozně důležitý, a pokud ho nevyřešíme, bude to mít příšerné následky. Možná dokonce přijdeme o Deepdean, náš společný domov.

Jistě, Deepdean už byl v ohrožení i v minulosti a po každé jsme ho zachránily, ale teď se vážně bojím, že tahle záhada může být pro školu příliš. Jak ji budou moct nechat otevřenou, když je už *potřetí* místem činu – a co si s Daisy počneme, pokud ji zavrou?

Tenhle případ se zamotal do toho nejzašmodrchanějšího klubka, které jsme kdy s Daisy musely rozplést. Mám pocit, že se může stát *cokoli*.

Zatímco mi hlavou víří tyhle myšlenky a odpověď na tuhle hádanku poskakuje mimo můj dosah, pokusím se vysvětlit, jak se to všechno semlelo a jak tenhle případ odstartoval, když nám naše kamarádka Rybka oznámila, že viděla vraždu.

2

Měla bych shrnout, co všechno se přihodilo od našeho posledního vyšetřování v Londýně – což vlastně bylo teprve před dvěma měsíci, ačkoli se to zdá jako mnohem delší doba.

Myslela jsem si, že po všem tom divokém, dospěláckém dobrodružení, které jsme podnikly v tomhle roce, bude zvláštní být zpátky v Deepdeanu, ale místo toho mám pocit, jako bychom nikdy neodešly, ne *doopravdy*. Daisy a já jsme deepdeanské školačky a – ať už se vydáme kamkoli – tahle škola nám koluje v krvi, je to jediný pevný bod v našem potulování.

Sotva jsem zapsala příběh vraždy v divadle Rue a všechno to, co se odehrálo s Georgem, Alexandrem, strýčkem Felixem, tetou Lucy a Bridget, nastal čas, abychom se se všemi rozloučily a uháněly dýmem po nás draží Paddington chytit vlak do Deepdeanu.

Na nádraží v Deepdeanu na nás čekalo auto, a když v neděli třicátého prvního května odpoledne zaparkovalo před kolejí, zbytek světa se rozplynul jako sen. Prostě nemohla být pravda, že jsme ještě před týdnem byly herečkami, které vyšetřují otřesný zločin. Když jsme s Daisy vešly hlavním vchodem do omšelé vstupní haly, věděla jsem, že *tohle* je jediná realita – ty velké hodiny, gong ohlašující večeri a ošklivé schodiště vedoucí nahoru k pokojům. Všechny skvrny, rýhy a trhliny v tapetách byly tak známé.

„Starý dobrý Deepdean,“ pronesla Daisy velkolepě, zatímco se rozhlížela kolem. „Konečně doma!“

Stála jsem vedle Daisy a připadala si zároveň příliš velká a příliš malá, nadšená a paf – a pak jsem uslyšela sborový jekot. Kitty, Rybka a Lavinie, naše spolubydlící, kámošky a partáčky z detektivního klubu, seběhly po schodech a vrhly se na nás. Potom už jsem byla jen radostí bez sebe.

„HAZEL! DAISY! JSTE ZPÁTKY!“ křičela nám Rybka do uší a pak nás všechny tiskly v obřím šestirukém objetí. Voněly jako mýdlo a tužky (Rybka) a tráva (Lavinie) a parfém (Kitty, kontraband) a já se spokojeně nadechla.

„Chyběly jste nám, chyběly jste nám, chyběly!“ vršela Rybka, přitom poskakovala a vrážela do nás. „Vyhlížely jsme vás seshora, čekaly jsme, až přijedete!“

„Bez vás to nebyla taková sranda,“ potvrdila Lavinie. Řekla to zdráhavě, ale Kitty ji štípala a ona se začervenala, takže jsem viděla, že to myslí vážně.

„Ach, musíme vám toho tolik vyprávět!“ zvolala Kitty. „Pojďte nahoru, no tak, šup!“

Z kanceláře vyšla vychovatelka a věnovala nám pohled *vítejte zpět*, zatímco jsme předaly zavazadla služebným a vyrazily po schodišti do našeho důvěrně známého kolejního pokoje. Až na –

„Když jste byly pryč, přestavěly jsme postele,“ vysvětlila Kitty. „U okna je totiž strašná zima, víte, a protože jste tady nebyly, abyste si to zkusily na vlastní kůži –“

„Můžeme je zase posunout zpátky!“ řekla Rybka nervózně. „Omlouvám se!“

„Ne, to nedělejte,“ řekla jsem. „Budeme v pohodě, že, Daisy?“

„Asi jo,“ odpověděla Daisy a pokrčila rameny.

Kitty zalapala po dechu a přelétla pohledem ze mě na Daisy. Rybka třesla očmi. Lavinie se ušklíbala.

„Změnila ses, Hazel,“ poznamenala. „No jen se na sebe koukni, jak říkáš Daisy, co má dělat!“

„Ale nezměnila!“ namítla jsem a zrudla, protože možná měla pravdu.

„Hazel ani já jsme se nezměnily!“ řekla Daisy. „To je nesmysl. Prostě v tomto případě souhlasím s jejím

zhodnocením. Na druhou stranu VY – *koukněte se* na sebe! Koukněte na Rybku!“

„Ehm,“ řekla Rybka a nepohodlně se ošila. „Za to já nemůžu, prostě se to *stalo*.“

„Rybka *vyrostla*,“ pronesla Kitty škodolibě. „Už není tak droboučká! Pořád jí ale říkáme Rybka, i když už je spíš pořádná ryba.“

Byla to pravda. Rybka měla vlasy stažené v tomtéž rozcuchaném copu a její velké oči vynikaly tímtéž stydlivým způsobem, ale za těch pět měsíců, kdy jsme ji neviděly, se vytáhla jako rostlina. Nebyla ještě tak vysoká jako Kitty, ale byla daleko hubenější a stála, jako by nevěděla, co si počít se svými končetinami.

„A Lavinie má prsa.“

„No a?“ vyprskla Lavinie vztekla a zkřížila si ruce na výrazném hrudníku. „Nenávidím je.“

„*Taky se přidala k tenisovému týmu*,“ oznámila Kitty místo ní. „Najednou jí *strašně* jdou sporty, ale nechce to slyšet!“

„Ale ne, Lavinie!“ zvolala jsem. Tohle nebyla ta Lavinie, kterou jsem znala. Ta, která se se mnou schovávala v bráně, abychom se nemusely otravovat s hokejovým tréninkem, ale bylo znát, že Lavinii to dělá radost, takže jsem se radovala taky.

„To je teda představa!“ zvolala Daisy s podivným výrazem ve tváři. „Lavinie, tenisové eso!“

„No, a Kitty má kluka!“ vypálila Lavinie nazpátek.

Kitty se uculila. „Seznámili jsme se na plesu během velikonočních prázek!“ řekla. „Jmenuje se Hugo. *Neříkejte* to Binny.“

„Jak to vlastně jde s Binny?“ zeptala jsem se. Kitty-ina mladší ségra je ve třetáku, rok pod námi, a minulý podzim sehrála důležitou roli v jednom z našich případů.

Kitty se zamračila. „Děsně,“ řekla. „Je posedlá tou novou holkou z vedlejšího čtvrtáckého pokoje – všechny třetačky jsou jí posedlé. O ničem jiném nemluví. Jmenuje se Amina a je naprosto úchvatná. Přála bych si, aby moje vlasy vypadaly jako ty její!“

„Je krásná,“ potvrdila Rybka s povzdechem. „Tvrdí to všichni, dokonce i učitelky. Všechno jí prochází.“

Daisy se posadila na nejbližší postel a vypadala ještě podivněji. „Nová holka!“ ucedila. „*Úchvatná!* Ale – proč jste nám o tom neřekly dřív?“

„Myslely jsme, že vás to nebude zajímat,“ odpověděla Lavinie a pokrčila rameny. „Stejně ji později uvidíte, podle mě za moc nestojí.“

„Hloupost,“ řekla Kitty. „Je skvělá. Všechny krevetky jsou z ní paf.“

„Dobrá!“ zvolala Daisy, přerušila tak Kitty a napřímila se. „Už dost novinek. Už toho nechejte, prosím.“

„Ale Amina –“

„Už ani slovo o Amině!“ řekla Daisy. „Je to zbytečné. *Možná* sem nastoupila nová holka, možná jste se *všechny* změnily, ale já jsem pořád stejná a stejně tak, díky-bohu, i Deepdean. Jsem zpátky a basta. A s těmi postelemi jsem si to rozmyslela. Posuňte je, prosím, na původní místo.“

Tehdy jsem pochopila, co znamenal ten Daisyin výdraz. Navzdory tomu, co řekla ostatním, se letos *změnila*, a není úplně připravená tomu čelit. Nic není takové jako dříve – ani já, ani její rodina, ani ona samotná –, a mně došlo, že urputně doufala, že Deepdean najde přesně takový, jaký si ho pamatovala.

Naneštěstí pro ni zjistila, že i zbytek Deepdeanu se změnil stejně jako Kitty, Rybka a Lavinie.

3

Bez její přítomnosti ve škole mýtus Daisy Wellsové od ledna vybledl, její zář pohasla – a teď když do té záře vstoupil někdo další, nebylo jednoduché ji znovu rozdmýchat.

Bylo to přesně tak, jak Kitty, Rybka a Lavinie říkaly. Uprostřed třetího čtvrtletí, zatímco jsme s Daisy vyšetřovaly ten příšerný zločin v Hongkongu, se ke čtvrtáčkám na Deepdeanu přidala Amina El Maghrabi z Hampdenléské školy pro dívky v Káhiře.

Než se ten večer Amina objevila u večere, doneslo se k nám, že je to princezna; dcera šejka, zaslíbená novému králi Egypta; nejlepší jezdčyně, jaká kdy na Deepdeanu byla, a právoplatná majitelka diamantu Koh-i-Noor.

„Samé nesmysly!“ prskala Daisy. „Většina z toho nemůže být pravda – v Egyptě přece nejsou žádní šejkové a ten Koh-i-Noor je nejspíš z Indie. Odkud to máte?“

Odpovědi byly zmatené, ale plné obdivu – jedna věc byla naprosto jistá; Amina uchvátila představivost všech přítomných, podobně jako ctihodná Daisy Wellsová, když poprvé přijela do Deepdeanu.

Když Amina vešla do jídelny, zavěšená do Klementiny z vedlejšího pokoje, pomyslela jsem si, že vážně vypadá jako opravdová princezna z pohádek, které mi vyprávěla moje služebná Su Li, když jsem byla malá. Měla hladkou světle hnědou pleť a lesklé tmavé vlasy, v obličeji hrdý výraz a chodidla tak drobná jako Popelka. Deepdeanská plandavá šedá uniforma na ní překrásně splývala.

Hned mi bylo jasné, že je tím typem člověka, o kterém kolují legendy.

„V prvních dvou týdnech na Deepdeanu přišla na každou hodinu o deset minut později a během těch dvou týdnů se jí podařilo přesvědčit všechny učitelky, že se nikdy nenaučila poznávat čas,“ šeptla Kitty. „Je strašně podlá, ale nikomu to nevadí.“

„Tíše!“ řekla Daisy a vztekla se mračila.

Zatímco jsem to pozorovala, Binny Freebodyová, Kittyina mladší sestra, přispěchala k Amině a cosi jí pošeptala do ucha. Amina se rozzářila a poslala Binny vzdušný polibek (Binny zrudla radostí), potom se otočila a mávla rukou. Marušky vyskočily na nohy, natáhly

ruce – a Amina jim předala svůj klobouk, šátek a školní brašnu.

„Je úplně jako *ty*!“ pošeptala jsem Daisy. „Nutí je nosit jí věci, stejně jako jsi to dělávala *ty*!“

Musím přiznat, že mě pohled na Aminu rozhodil. Jsem zvyklá být jedinou holčkou na Deepdeanu, která nevypadá jako ostatní – a že na mě proto koukají lehce svrchu. Ale teď tady stála Amina tmavé pleti, které všechny ty anglické slečinky podlézaly. Bylo to prostě proto, že působila dojmem, jako by ani nic jiného než čekala?

„Vůbec není jako já!“ vyprskla Daisy. „Jenom já jsem jako já. Je jen jedna Daisy Wellsová. Tyhle třeťačky se brzo vrátí k osobě, kterou zbožňují *doopravdy*.“

„Proč by měly?“ zeptala se Lavinie trochu neotesaně.

„Protože... protože lidi by měli mít nějaký respekt!“ řekla Daisy rozzuřeně. „Přece jsem *nezemřela*, ne? Všichni věděli, že se vrátím! Vzpomenou si na mě, uvidíte.“

Ale její hlas zněl docela slabě a nejistě.

„Klementina, Rose a Jose ji nejdřív zkoušely šikanovat,“ pronesla Kitty vedle mě. „Víš, Daisy, chtěly udělat ten trik s kufrem, který jsi provedla Hazel. Ale odmítla vlézt dovnitř a pak objednala dárkový koš plný jídla z Fortnum's a dala ho Sophie, protože na ni byla celou dobu milá. Potom už k ní byli milí všichni.“

„Přiznávám, že to je geniální,“ odpověděla Daisy, zatímco pohledem zkoumala Aminu. „Hazel – tahle holka se mi vůbec nezdá.“

Těsně před domácáky přišly za Daisy Binny a ostatní třetačky.

„Dostaly jsme tvůj vzkaz,“ řekla Binny, napřímila se a překřížila si ruce, zatímco Marušky, Martha a Alma zaujaly pozice za ní s nervózními, ale vzdorovitými výrazy. „A nezajímá nás to. Budeme dělat, co budeme chtít – a Amina je na nás daleko hodnější, než jsi kdy byla ty!“

„Hloupost! A co – a co *loajalita*?“ zeptala se Daisy.

„Loajalita!“ zvolala Binny. „Jako když jsi nás celý loňský rok využívala kvůli informacím, ale nikdy jsi nás nepřijala do toho vašeho *tajného* spolku?“

Daisy se tak zlobila, že se jí v modrých očích blýskalo. „Páni, vy – zrádkyně! Všechny!“

„Promiň,“ řekla Marie.

„Pořád tě máme rády,“ pronesla Marion.

„Ale už ti nechceme nosit kabát,“ dodala Maria.

„Místo toho ho nosíme Amině.“

Otočily se na patě a společně odešly. Kitty za nimi vykřikla: „Binny, ty kryso!“, ale vyznělo to naprázdno.

„Marušky mě na tom mrzí ze všeho nejvíc,“ řekla

Daisy a celé domácíky strávila sesunutá na lavici, zatímco zoufale zírala do prázdna.

Následující den zjistila, že její místo v jezdeckém týmu dostala Amina a že ve hře k výročí už nezbývaly žádné volné role. Před ostatními předstírala, že jí to nevadí, ale v soukromí propadala beznaději černé jako noc, až jsem nevěděla, co si s ní počít.

Nikdy předtím jsem Daisy takhle neviděla, protože, ačkoli se jí děly příšerné věci, v hloubi duše věděla, že má Deepdean. Teď když už nekralovala Deepdeanu, jako by přišla o důležitý kus sebe.

4

Musela jsem něco udělat. Další den jsem si nad tím problémem lámala hlavu, dokud mě nenapadla odpověď. Byl to plán, o kterém bych loni ani neuvažovala, ale jako všichni ostatní na Deepdeanu i já jsem se změnila. Už nejsem tou Hazel Wongovou, kterou jsem bývala.

Když ten den skončily domácíky, vystoupala jsem během kartáčkového chaosu po koleji a zaklepala na ty nejvyšší dveře. Ty se otevřely a v nich stála prefektky v pyžamu.

„Co chceš?“ zeptala se.

„Potřebovala bych tvoji pomoc,“ odpověděla jsem a snažila se netrást, protože vypadala dost podrážděně. „My – myslím tím Daisy Wellsová a já – jsme ti před dvěma čtvrtletími pomohly, ne?“

„Asi jo,“ přikývla prefektky. „Pokračuj.“

„Mohla bys zařídit, aby Daisy vzali zpátky do jezdeckého týmu a aby dostala roli v té hře?“ zeptala jsem

se. „Je... smutná, že ji vyhodili z týmu, a je to dobrá herečka, přísahám. Školu rozhodně nezklame.“

Prefektka se zamračila. „To by neměla,“ řekla. „Víš, tento rok je to speciální hra kvůli výročí. Jde o pochodovou hru, ve které se herci pohybují po škole a diváci je následují. Potřebujeme jen ty nejlepší.“

„Daisy je nejlepší ve všem, do čeho se pustí, to přece víš!“ odpověděla jsem. „Nezklame tě, na mou duši. A je opravdová herečka – minulý měsíc hrála v *Romeovi a Julii* v Rue. V Londýně!“

Prefektka si povzdychla a pokrčila rameny. „Tak dobrá,“ řekla. „Přimluvím se za ni.“

„Ale *nikomu*, prosím, neříkej, že jsem tě o to požádala!“ vyhrkla jsem. „Nesmí se o tom dozvědět.“

„Tak už jdi, Wongová,“ odpověděla prefektka a zabouchla mi před nose – ale zdálo se mi, že to řekla dobrosrdečně. A skutečně, nazítří v jezdeckém týmu zjistili, že Daisy vyřadili omylem, a ve výroční hře bylo třeba obsadit ještě jednu roli. Postava Ducha školy bude pozorovat dění, zatímco se divadlo bude pohybovat po škole, a na konci požehná hercům.

„Prefektky požádaly mě osobně!“ oznámila mi Daisy blaženě. „Řekly, že to beze mě nezvládnou, takže jsem samozřejmě souhlasila.“

„To jsem ráda,“ odpověděla jsem s kamennou tváří.

„Díky, Hazel Wongová,“ mrkla Daisy. „Nemusíš lhát, vím, že za to ve skutečnosti můžeš ty.“ Potom její obličej povadl. „Koneckonců – ale kruci, nemělo by to záležet na *tobě*! Měly ta pravidla změnit prostě kvůli mně. Tak to mělo být! Se školou to jde od desíti k pěti.“

„Daisy Wellsová, ale ty nejsi žádný král!“ řekla Kitty, která si sedla na Daisyinu postel. „Musíš si zvyknout na to, že jsi stejná jako my ostatní.“

„Ale já *nejsem* jako vy ostatní,“ opáčila Daisy. Pronesla to tak sklesle, až mě z toho zabolelo u srdce.

„Pche!“ řekla Kitty a skočila na Daisyin tenký polštář, zpod kterého se ozvalo zapraskání. Daisy zkoprněla a odstrčila ji.

„Au!“ vyjekla Kitty. „Jen proto, že nedokážeš unést pravdu. A co vůbec schovááš pod tím polštářem?“

„Nic!“ vyhrkla Daisy. „Vůbec nic!“

„Ukaž mi to, stejně to zjistím, Daisy Wellsová,“ dloubala do ní Kitty.

„Když už to musíš vědět, je to program mé hry,“ procedila Daisy. „*Romeo a Julie*. Používám ho k tomu, aby mě inspiroval v mé roli Ducha školy. Proto musí zůstat pod mým polštářem, a jestli s ním pohneš, bude tě to bolet.“

Napjala jsem se v očekávání, že si Kitty rýpne do té naprosto zřejmé lži. Ale potom...

„Ta fotka je nová,“ řekla Kitty a naklonila se, aby se podívala na snímek na mém nočním stole.

„To jsme my s Georgem a Alexandrem,“ vysypala jsem ze sebe. „Strýček Felix nás vyfotil před odjezdem do školy.“

Kitty si fotku prohlížela a já se koukla taky. Stály jsme s Daisy vedle sebe na londýnském chodníku s propletenými pažemi, za námi dva kluci s rukama na našich ramenou. Všichni čtyři jsme mžourali do slunce.

„No není Alexandr fešák?“ zvolala Kitty. Bezděčně jsem se zarděla. „*Tak* vysoký. Ach, *Hazel*! Kdybych nebyla naprosto oddaná svému příteli Hugovi...“

„Hmmm,“ protáhla Lavinie, když se naklonila přes nás. „Ten blondák je v pohodě, ale *tenhle* je hezčí.“ Ukázala na George.

„To teda není!“ řekla jsem poněkud překvapeně, protože jsem takhle nad Georgem nikdy nepřemýšlela. „Je to... je to prostě George.“

„Oba to jsou prostě *kluci*,“ prohlásila Daisy a pokrčila rameny. „Nic víc se o nich říct nedá.“

V ten moment vtrhla do pokoje Rybka a všechny nás vylekala. „Právě mi přišel dopis od taťky!“ zvolala. „Přijede na tu oslavu výročí a vezme s sebou i mamku!“

5

Potom už všichni mluvili jenom o výročí – když si teď vybavím, jak nadšení všichni byli, je to až k smíchu. Letos je to padesát let od otevření Deepdeanu, takže byl v plánu dlouhý víkend plný oslav. Měl započít koncertem v pátek večer, při němž by vystoupily současné i minulé studentky, potom měly v sobotu následovat ukázkové zápasy a slavnostní večere pro velké holky a rodiče, bohoslužba v neděli ráno, zahradní slavnost v neděli odpoledne, divadelní hra v neděli večer a nakonec ku příležitosti konce školního roku modlitba na rozloučenou v pondělí ráno.

Většina rodičů měla přijet ve čtvrtek večer nebo v pátek a zůstat do pondělí. Stejně jako Rybčini rodiče měli dorazit i ti Kittyini a Laviniin otec se svou snoubenkou i její matka, se kterou se rozváděl. Dokonce i Klemenčin otec slíbil, že se ukáže – a šuškal se, že Aminina rodina přijede až z Egypta.

Vlastně jsme s Daisy byly jediné čtvrtáčky, které měly zůstat samy. Snažila jsem se si to nebrat a pamatovat na to, co řekl můj otec během našeho posledního telefonátu.

„Pochop to, Hazel,“ sdělil mi na praskající lince. „Cesta z Hongkongu by trvala příliš dlouho. Musíš být silná.“

„Ano, otče,“ odpověděla jsem a přitom si myslela, že jsem na jeden život už byla silná ažaž.

„Přijedu na Vánoce, slibuju,“ pronesl otec. „A pokud Rose a May budou hodné, možná přijedou se mnou.“

Slyšela jsem vzdálené hongkongské vřískání a věděla jsem, že mé mladší sestry jsou s ním v jeho pracovně.

Pokoušela jsem se projevit nadšení, ale jako by Vánoce od přítomnosti dělil oceán, stejně jako mě a mou rodinu.

„Vzmuž se,“ řekla Daisy, která byla ohledně celé situace dost netečná. „Kdo vůbec potřebuje rodiče? Jsem tady *já*, a to by ti mělo stačit.“ Jenže já Daisy už znám moc dobře na to, abych se nechala obalamutit její přetvářkou. Věděla jsem, že volala do Londýna a vyšla z vychovatelčiny kanceláře se svěšenými rameny. Strýček Felix a teta Lucy měli moc práce na to, aby sem přijeli, a Bertie toho měl hodně na Cambridge, což Daisy ranilo.

„Máte štěstí!“ bručela Lavinie. „Bude daleko horší mít tady příbuzné, kteří vás budou ztrapňovat. Bude to

děs. Mí rodiče ve stejné místnosti – bože! Nesnášejí se. A můj otec přivede Patricii. Jestli mě bude nutit, abych jí říkala *matko*, tak ho asi zabiju.“

„To mě mrzí,“ řekla Rybka a konejšivě ji pohladila, „ale Patricie je milá, ne?“

Lavinie ji probodla pohledem. „Nenávidím ji a nenávidím svého otce a svou matku. Bože, mám chuť znovu utéct.“

Rybka vypadala šokovaně.

„No tak, Rybko,“ řekla Kitty a dloublá do ní. „Hlavu vzhůru. Na tu oslava přece dorazí i tvoje mamka, vzpomínáš?“

„To jo!“ zvolala Rybka a rozzářily se jí oči. Všechny jsme věděly, že Rybčina máma byla nemocná. Proto Rybka loni strávila Vánoce s Kitty – ale paní Martineauové už muselo být líp.

Ve škole to hučelo nadšením. Naše tělocvikářka, slečna Talentová, vybírala holky na ukázkové zápasy a učitelka angličtiny, slečna Dodgsonová, vedla divadelní zkoušky. („Je to beznadějný případ,“ zhodnotila ji Daisy, „nesahá Inigovi ani po kotníky.“) Učitelka hudby a výtvarky, slečna Morrisová, vybírala účinkující na koncert, včetně Sophie Croke-Finchleyové z vedlejšího pokoje, která měla hrát sólo na piano. Ty dunivé zvuky, které vyluzovala během nacvičování své skladby

ve společenské místnosti, mi neustále zněly v hlavě a já si je v podivných momentech broukala. V hodinách etikety jsme trénovaly chůzi a úklony a velké holky se shromáždily v jedné místnosti, aby si osvěžily etiku stolování: jak se správně drží vidličky a nože, že se sůl a pepř podávají současně doleva, jak se konverzuje způsobem, který je zároveň zdvořilý a zábavný. („Jako bychom to snad dávno nevěděly!“ řekla Daisy opovržlivě. „Jsme holky z Deepdeanu, ne zvířata!“)

Slečna Runciblová, učitelka přírodovědy, přerušila svoje hodiny o rozpouštědlech a destilacích a s třetačkami a čtvrtáčkami vyráběla ohňostroje na představení, které se mělo uskutečnit na konci zahradní slavnosti v neděli večer. (Což mě znervóznilo – Deepdean nemá tu nejlepší zkušenost s ohňostroji.) A všichni, od velkých holek po krevetky, si šuškali o kanadských žertících na konec roku. Na Deepdeanu je to tradice – ale nebylo snadné rozhodnout, jestli je letos kvůli výročí odložit, nebo je naopak ještě víc promyslet, aby byly působivější.

„Zaslechla jsem, že pátačky obarví na výročí deepdeanský rybník na zeleno,“ řekla Kitty.

„Ne, třetačky vyhodí do vzduchu pultík slečny Barnardové,“ pronesla Lavinie.

„To není žertík, to je zločin,“ namítla Kitty pohrdavě. „To by si nedovolily. Myslím, že Amina a ostatní

čtvrťáčky mají něco za lubem,“ pokračovala. „Včera jsem je viděla, jak se pochechtávají. Jestli v tom má Amina prsty, bude to bomba! Je tak chytrá.“

„Pche, už o ní nemluv!“ vyštěkla Daisy. „Žertíky jsou pitomé a dětinské a měly bychom je ignorovat.“

„Žárlí,“ naznačila bezhlasně Lavinie Kitty a ta přikývla.

„Jdu do pokoje,“ řekla Daisy s nosem nahoru. „Hazel, pojď se mnou. Vy ostatní nejste *zvané*.“

Viděla jsem, že ani přes mou snahu se jí nálada vůbec nezlepšila – a ani nezlepší, pokud bude Amina na Deepdeanu. Byla ustavičnou připomínkou, že Daisyin vliv na školu ztratil na váze. V tu chvíli jsem si přála, aby Amina do Deepdeanu nikdy nepřišla. Jenže tehdy jsem ještě nemohla vědět, jak důležitou roli ona i její rodina sehrají během víkendové oslavy – a v celé té záhadě.

Červen prosvištěl kolem mě jako odpálený míček, ve víru hodin, aktivit a sobotních odpolední ve městě. S Rybkou, které se ztratil kolejný plšík Čatní a pak se znovu našel (se zástavou srdce) ve vychovatelčině pracovně. S Daisy a Rybkou, které se připravovaly na své role ve školní hře, a s Lavinií, která trénovala na ukázkový tenisový zápas.

Měly jsme poslední zkoušky, což byl další vír, ale divočejší, během něhož jsem si uvědomila, že lekce, které mi dávala teta Lucy v Londýně, byly úplně jiné než ty, které jsme potřebovaly ve škole. Ve zběsilém spěchu jsem musela přestat skrývat svoje šprťáctví, abych zjistila, který král bojoval kterou bitvu a kde leží Patagonie. A dokonce i Daisy přečetla knihu, která nespádala mezi detektivky.

A pak přišel červenec, den, kdy začala oslava výročí, slunce svítilo a stromy v Oakeshottském lese za kolejí se zelenaly a šelestily. Rybka se na nás otočila a řekla: „Já – já myslím, že jsem viděla vraždu.“

6

Bylo páteční ráno, třetího července, a pět členek detektivního klubu sedělo po snídani u nás v pokoji. Do prvního zvonění zbývaly čtyři minuty, takže jsme měly plné ruce práce s balením knih do brašen, vázáním kravat a klábosením. Daisy už samozřejmě byla nachystaná, takže ležela na posteli s rukama za hlavou a zamyšleně pozorovala praskliny na stropě. Já si ještě pořád stlala postel, pečlivě jsem skládala kousavou deku na uhlazený přehoz. Kitty se snažila natočit si vlasy a Lavinie před malým zrcadlem bojovala se svou kravatou.

Rybka stála u otevřeného okna, kolem ní povlával teplý ranní větřík, a zasněně hleděla na zelenou změť Oakeshottských lesů – a pak se otočila a oznámila nám svůj postřeh. Řekla to tiše, ohromeným hlasem, jako by sama nemohla věřit slovům, která pronášela.

Všechny jsme zmlkly a hleděly na ni.

„COŽE jsi to řekla?“ zeptala se Daisy a se zhoupnuo tím se napřímila do sedu.

Rybka byla jako přimrazená, prsty přitom svírala okenní rám, a potom se zajíkla, potřásla hlavou a ukázala k lesům. „Pojďte se podívat! Podívejte!“ zvolala. „Ach, rychle! Tamhle je, na vršku, vedle toho stromu s opadanou větví!“

Všechny jsme vyrazily k ní a semkly se u okna, zatímco jsme zíraly na les. Naše kolej stojí na Oakeshottském kopci, nad Deepdeanem, a je odvrácená od školních budov, přičemž směřuje k lesu. Cesta ze školy na kolej se nachází po naší pravé straně a klikatí se dolů k městu vlevo, takže jsme před očima neměly nic než zelené listí, modré nebe a druhý kopec, na jehož vrcholku se tyčily stromy.

„Kde je? Kde?“ ptala se Daisy zběsile, otáčela hlavou ze strany na stranu, jako by se za každým stromem nacházel vrah.

„Je pryč!“ řekla Rybka s povzdechem. „Musel se přikrčit – ale byl tam a ona byla tady, potom natáhl ruku a – Ach! Udusil ji, *viděla* jsem to!“

Viděla jsem, jak se třásla. Kitty ji chlácholivě objala, ale Rybka stála bez hnutí a přerývaně dýchala.

Daisy mi věnovala pohled, rychlý a důrazný. Věděla jsem, co tím myslí – že Rybce věří. Je pravda, že Rybka

nelže, alespoň ne úmyslně. Pokud něco řekne, je to pravda minimálně podle ní. A pokud viděla zločin... tak nastala chvíle pro detektivní klub.

„Ustupte od toho okna,“ řekla Daisy svým hlasem předsedkyně detektivního klubu. Její oči najednou zářily víc než za celé předešlé čtvrtletí. „Kromě tebe, Lavinie. Ty zůstaň na hlídce a pozoruj okolí, pro případ, že se stane něco dalšího nebo se někdo znovu objeví. Rybko, vysvětli to. Hazel, zapiš si poznámky.“

„Bylo to příšerné!“ zopakovala Rybka. „Příšerné!“

„Jasně, dobře, ale *co* bylo příšerné?“ ptala se Daisy urputně, zatímco já jsem upalovala pro svůj mlsbox a třesoucícma se rukama vytáhla nový zápisník. Otevřela jsem ho na první straně a vzhledla k Rybce, tužku jsem držela nad papírem. „Čas je důležitý,“ pokračovala Daisy. „Pokud nám to honem neřekneš, zapomeneš to!“

„Zkus to od začátku, Rybko,“ řekla jsem a snažila se znít povzbudivě (protože Daisy není povzbudivá, ani co by se za nehet vešlo). „Je to v pohodě. Co se stalo?“ Rybka si žvýkala koneček copu a nakrčila obočí. Následovala dlouhá odmlka. Nakonec se sípavě nadechla a začala.

„Zrovna jsme přišly ze snídaně. Lavinie přešla k zrcadlu, aby si narovнала vázanku, a, Hazel, ty sis stlala postel a já hledala svou učebnici matematiky. Jenže jsem ji nemohla najít, takže jsem přešla k oknu, abych se podí-